

всичкытъ конѣ за казаскытъ му были болни, и че не было прилично да дойде на конь, — Ще ви дадемъ, отговори г-жа Маргарита, една отъ насъ. — И като ся обрнухъ, тогызъ првъ пхъ кѣмъ мене, та ма погледахъ, съ погледъ който бже сканицы стрѣлаше, — г-не Odo, рече, съ единъ повелителенъ тонъ, или кажи да приготвятъ една

казаска.

Туй рѣско заповѣданіе бже токозъ несть. Гласно съ по-напрѣшето и кѣмъ мене обнасеніе, и токозъ бже познато че на мене ся не дава-хъ таквыи поръчкы, што и най-равнодушнитъ станяхъ любопытни, да видятъ какво ще послѣ-дуба. Всичкы мѣкняхъ; а г. Бевланъ погледяхъ зачуденъ г-жа Маргаритъ, послѣ изгледа и мене, и като зе единъ видъ който показваше че иска да ся адржи по-на тежко, станъ. Ако чакыхъ нѣкое пламнуваніе отъ моръ страна, останяхъ изгнаны. Ей, докочителны и смъртоносны бѣхъ думытъ конто излѣзохъ отъ едны уста токозъ хубавы, токозъ любезны и токозъ вараарскы, и струва ми ся че ако да бже пронизатъ сърце-то ми ножъ и отъ дѣтъ страны остръ не можа-ше ми причини по-лютъ болестъ; но никога не ся показвахъ по-тихъ отъ кождо въ тозъ случаи. Посрѣнхъ та зехъ звънчето съ което обично-венно г-жа Ларокъ привиква слугытъ, и подрън-кахъ. А когато събѣтъ мако дойде единъ отъ тѣхъ: — Мысль, рекохъ, че г-жа Маргарита